

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Eas cruces & grauamina nobis vtilissima esse, non quæ nos ipsi
eligimus, sed quæ nobis à Deo imponu[n]tur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Tob. 12. 13. que & opes, & filium, & oculos restituit Deus, post multas & graues persecutiones: nempe *quia acceptus erat Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum.* Hæc est Fortunæ rota, in qua, qui potest, deprimi æquo animo, solet extolli. Qui autem subactus indignatur, gemit, rotamque excutiendo succutit, grauius feritur. Satis fuisset Sauli, victum esse; satis fugisse, satis sagitta ictum; sed ille, ne caperetur, aut ab alijs interficeretur, *arripuit gladium, & irruit super eum.* Quis dicat, interfectorem sui fortiter fecisse? fortiter fecisset, si, inter aduersa, viuere sustinisset. Suffecisset Achitopheli ad humiliationem, *quod non fuisset factum consilium eius.* Impatiens fuit; & suspendio infortunia velut in fascem colligauit. Rectè atque sapienter quisque faceret, si non ipse sibi, per impatientiam, mala grauiora accerferet, sed diuinæ prouidentie dispositionique se, & sua omnia subijceret. Nemo melius nouit, quid nobis proffit, summo gubernatore, quem qui vult corrigere, expeditur, non illum regendo, sed se corrigendo errauisse.

VIII. Præclarè id mundi Paterfamilias sapientissimus, teste Blo-
Ludou. Blof. fio, docuit aliquando, *cum virgo Gertrudis commiseratione mota, oraret pro quadam persona, quam audierat impatienter conquerentem, quod Deus grauamina sibi immitteret saluti sue minus conuenientia. Respondit enim ei Dominus: Dices illi, pro qua oras, ut, quia sine aliqua saltem tribulatione vel molestia regnum cæleste obtineri nõ potest, eligat, atque indicet, quænam grauamina sibi vtilia esse putet? Et, cum hæc ipsi euenerint, seruet patientiam. In quibus verbis Domini Gertrudis intellexit, periculosissimum genus impatientie esse, quando homo peruersè ac superbe eligere vult, quæ ferat: dicens saluti sue minus congruere, seqq. non posse sustinere ea grauamina, quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim, ut quilibet semper confidat, illud conuenientissimum & vtilissimum esse, quod sibi Deus imponit, aut euenire permittit: & quando hæc non omnino patienter sustinet, inde se ipsum humiliare debet. Hæc est ars vtilissima & maximè mortalibus omnibus necessaria, non velle regere mundi Rectorem, sed regimen illius pati, & optimum existimare; illumque semper colere. Non colimus Deum, ut hic felicitatem habeamus. Quanti illam habent, qui non colunt Deum? ait Sanctum illud ingenium, nec ut hic senescamus, & decrepiti efficiamur. Quanti senescunt blasphematores Dei? Nec ideo colendus est Deus, ut cultores illius habeant filios, & non sint steriles. Filios enim Deus & onagris, & serpentibus dat. Non ergo*
pro magno

S. Augustin.
1. 50. Hom.
hom. 10.

pro magno & vero bono petendum est, quod & Iudais, & Paganis, & hæreticis, etiam & ipsis bestijs datur. Aurum enim & argentum, honores & filios, & patrimonia, multi habent etiam mali. Qui enim verè Christianus est, non ista omnia transitoria debet petere, sed totum pondus intentionis vel orationis suæ, ad expetendam æternam beatitudinem debet impendere. Ista enim temporalia bona, & quando Deus dat, gratia agantur, & quando tollit, gratia agantur. Ista, quando voluerit, tribuet, quando voluerit, tollet: tantum est, ut se ipsum non auferat. Hæc firma est anchora. At cui spes omnis, & ratio, & cogitatio pendet, à Fortuna; huic nihil oportet esse certi, nihilque, quod exploratum habeat permansurum sibi, ne vnum quidem diem,

C A P V T X X X I V .

De Varietate Sortium & sortientium.

Inter improvidos fortuitosque euentus atque humanos Casus, Sortes numerantur. Sortis euentus, ait S. Ambrosius, non in nostra est potestate, sed quem casus attulerit. Hæ Sortes quid sint, & à quibus, vel bene, vel malè vsurpentur, & quo Dei iudicio cadant, dicendum est. Etsi enim videntur temerè contingere, quæ contingunt sortitò; attamen diuina Prouidentia & æquitas neque in his deest. Quod agnouit, qui dixit: *In manibus tuis sortes mea.* Et D. Augustino teste, *Sors (sua natura) aliquid mali non est, sed res in humana dubitatione diuinam indicans voluntatem.* Sortium porro nomine intelliguntur plerumque ea, quæ coniiiciuntur in urnam, & inde, in electionibus, aut quibusuis deliberationibus, extrahi solent, siue sint tesseræ, siue chartulæ, siue albæ & nigræ fabæ, quæ veteribus vsitatissimæ fuerunt; sicut & niuei atrique lapilli; siue litteræ alphabeti: siue bacilli, siue oscilla, siue tali, siue calculi ἀτέτοι, vel τετεηδύοι; siue pilulæ aut globuli aurati vel argentei, vt apud Venetos: siue lancei, vt apud Genuenses; siue tabellæ, siue lamellæ tenues; siue testaceæ, aut testulæ, siue aliud quid simile, vt postea ostendam. Hebræis Sors Phur dicitur à cadendo, eò quod Sors in urnam coniecta cadat, vnde casui attribuitur. Harum rerum vsus sortitio, seu sors formaliter solet appellari. Vsiuatiuè Sors in urnam mittitur, Neque tamen urna semper opus est:

I.
S. Ambros.
lib. 3. de vi-
duis. p. 3.

psal. 30. 16.

S. Augustin.
in Psal. 30.

Petr. Greg.
Tolos. 1. 34.
syntag. c. 5.

Esther. 9. 26.

T t

Cice.